

ROMÁN O SÍLE LÁSKY A NADĚJI

STŘÍPKY Z MOŘE

Jenny Haleová

STŘÍPKY Z MOŘE

Jenny Haleová

Přeložila Ivana Čejková

The Magic of Sea Glass

Copyright © Jenny Hale, 2023

Published by special arrangement with Harpeth Road Press in conjunction
with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia
Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Ivana Čejková, 2024

Cover Photos © Carolyn Cochrane; Guntis Treulands / Shutterstock.com,
natalyanepuran@gmail.com / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-5179-0

Pro všechny, kteří ztratili někoho výjimečného.

PROLOG

Zatímco vitrážovými okny kaple plné svatebčanů, oblečených do pastelových obleků a světlých květovaných šatů, pronikalo odpolední slunce, Lauren Suttonová stála vzadu a snažila se potlačit smutek. Zakryla si ústa dlaní a odkašlala si, aby ji nepřemohly emoce. Ten zvuk se ve svatostánku rozléhal jako ozvěna. Pár v poslední lavici se otočil jejím směrem a zjevně ji poznal, na což si stále ještě nezvykla.

Lauren se jim omluvila, uhladila si tmavě modré saténové šaty áčkového střihu, které zvýrazňovaly její kaštanové vlasy a zelené oči, v nichž se znovu objevil smutek. Teď nebyla vhodná chvíle, aby jí mysl opanoval Mason. Měla před sebou práci.

Kazatelův hlas se rozléhal kaplí: „Kdyby někdo z přítomných znal důvod, proč by tento pár neměl být uveden do svátosti manželské, nechť promluví teď, nebo ať mlčí navždy.“

Lauren zamrkala, aby potlačila slzy, a podívala se na hodinky ve snaze soustředit se na úkol, ale čas nezaregistrovala.

Bylo zřejmé, že právě na svatbách se vzpomínky na Masona projevovaly nejsilněji. Nostalgie ji odváděla od povinností – obvykle šlo o vzpomínky na něco naprosto běžného, jako třeba čištění zubů v koupelně v jejich jednopokojovém bytě na Upper West Side. Aniž by si to stačila uvědomit, byla už zcela ponořená do těch každodenních okamžiků, které se staly malými poklady.

Dnes se oddávala vzpomínkám na jeho obdivný a nadějeplný pohled, když před ní klečel v Central Parku, kde se poprvé setkali, a mezi nimi se třpytil prsten s diamantem smaragdového brusu. A teď platila za to, že si tu vzpomínku dovolila znovu oživit.

Šťastný pár se obrátil k rodině a přátelům, ženich nadšeně zvedl nevěstinu ruku, v níž svírala na zakázku vyrobenou kytici z ledově bílých a domodra barvených růží s perleťovými korálky, kterou pro ni Lauren před pěti měsíci objednala. Dav jásal a provolával: *Novomanželé!*

Když hrdličky uličkou vykročily od oltáře a zamířily na recepci, na níž nechyběly Laureniny fontány se šampaňským a kartičky z jedlých fondánových lístků se jmény vyvedenými ve zlatě, skupina hudebníků na balkoně za jásotu davu spustila píseň Stevieho Wondera *Signed, Sealed, Delivered*. Ženich zatočil s nevěstou dokola a její šaty od návrhářky Ines Di Santo se kolem ní zavlnily, stejně krásné jako ona sama.

Novomanželé následováni svatebčany zamířili po bílém koberci před kapli. Lauren si nenápadně setřela slzu, nasadila úsměv a při odchodu jim zamávala, přičemž ve druhé ruce pevně svírala iPad s kontrolním seznamem na zbytek večera, jako by to byla její záchranná brzda před čelním nárazem.

„Můžu to vzít za tebe,“ zašeptala jí nejlepší kamarádka a obchodní partnerka Andy Jacobsová a v očích se jí zračila až příliš známá empatie.

„Jsem v pohodě,“ zalhala Lauren.

Poslední svatebčané vyšli klenutými dveřmi do svěží zelené farní zahrady a na kamennou pěšinu lemovanou umělecky tvarovanými okrasnými stromky, které Lauren rovněž vymyslela a objednala. Pak se hosté začali pomalu rozcházet a letní slunce prohřálo místo,

kde s Andy stály. „To teda nejsi.“ V Andyině pohledu se znovu objevily pochybnosti o jejich dřívějších rozhovorech o tom, že Lauren svou polovinu podniku prodá. Poplácala ji po rameni, láskyplně ji pohladila, a to gesto uklidnilo Laurenino bušící srdce tak, jak to dokáže jen dotek nejlepší kamarádky.

Andy tu byla vždy, když ji potřebovala.

Když před rokem Laurenin snoubenec Mason Bridges náhle zemřel při autonehodě na cestě na rybářský víkend, Andy se okamžitě ujala vedení agentury *Sugar & Lace*, velmi úspěšného podniku, který kamarádky spoluvlastnily. Ale Lauren se během několika týdnů vrátila do práce, potřebovala překonat bolest a zaplnit čas prací, jako byla organizace cateringu, květinový design či rezervace prostor pro různé akce. Bála se, že kdyby to nedělala, mohla by se zhroutit. Kvůli nocím, kdy usínala bez Masona a probděla je sama v posteli, se téměř zbláznila. Potřebovala rozptýlení.

Jednoho rána, po obzvlášť těžké noci, své nejlepší kamarádce zavolala a svěřila se jí, že si není jistá, jestli dokáže pokračovat tak jako doteď. Do svatebního byznysu se pustila, protože byla přesvědčená, že v životě není nic lepšího než oslavovat lásku. Ale po smrti Masona už nějak neměla co oslavovat. Andy jí nabídla, že její podíl ve firmě odkoupí, ale Lauren stále potřebovala překonat smutek ze ztráty partnera, v čemž jí práce pomáhala, a příslib, že svět jde dál, i když jako by tomu nemohla věřit.

„Povím nevěstě, že si rozdělíme povinnosti: ty se postaráš o obřad a já o hostinu,“ řekla Andy.

„Jsem v *pořádku*,“ zopakovala Lauren a hlas se jí zlomil. Kdyby přidala jen pár slov navíc, asi by se přímo v kapli zhroutila. V duchu si nařídila, že to dokáže. Nebylo to poprvé, co ji vzpomínky na Masona zaskočily – zvládla to už dřív, zvládne to znovu.

„To, že odejdeš uprostřed akce, neznamená, že ses na mě vykašlala...“ poznamenala Andy. „Kvůli tomu nemusíš mít výčitky.“

Lauren se nadechla a pokrčila rameny. „Na celou svatbu nemůžeš být sama. Jako spolumajitelka firmy tu musím být, abych ti se vším pomohla.“ Ale i když jí ta slova vycházela z úst, věděla, že to nezvládne.

„Všechno je připravené a zařízené. Já už musím jen dohlédnout, aby se každá položka na seznamu uskutečnila ve správný čas – koktejl, krájení dortu, proslovy, první tanec... Víš, že to zvládnou i poslepu, teď už se můžeme bavit.“

Andy měla pravdu. Samotný den konání akce býval vždy triumfálním vyvrcholením jejich tvrdé práce – pro Andy i Lauren taková třesinka na dortu. Uhasit drobné požáry toho dne a dodržet časový harmonogram bylo vzhledem k neuvěřitelnému plánování, které probíhalo měsíce předtím, hračkou. Připíjely si šampaňským a vmísily se mezi hosty, objímaly se s vděčnými nevěstami, které nechápavě kroutily hlavou, jak to mohly všechno zařídit tak, že to vypadalo snadno a přirozeně.

Ale poté, co přišla o Masona, se Lauren přistihla, že se příliš soustředí na to, jestli všechno běží jako na drátkách, nebo že se jí náhle rozbuší srdce, zatímco nejméně dvakrát kontroluje seznam úkolů, aby se ujistila, že na něco nezapomněla. Její mysl se nedokázala soustředit na práci a místo toho se stala bitevním polem myšlenek na to, co mohli s Masonem udělat jinak. A pak se dostavila záplava vzpomínek...

Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, dnešní den byl pro ni těžký. Měla by se přenést přes vlastní emoce a ztráty a doufat, že zítra bude líp. To ale vůbec nešlo, přestože ji při pomýšlení na život před tou tragickou nehodou bolelo srdce. „Když se vrátím domů,

nebude mi líp,“ řekla a děsila se ticha v bytě, v němž s Masonem bydleli. „Potřebuju přijít na jiné myšlenky, dělat něco, co by mě odvedlo od... toho.“

Andy se na ni láskyplně usmála. „Proč si dneska nedopřeješ čas přemýšlet o tom, co chceš dělat?“ navrhla jí kamarádka vlídně. „O tom, co bys *opravdu* chtěla dělat. Díky čemu budeš šťastná, Lauren? Protože si nejsem jistá, jestli je to zrovna tohle.“

Lauren se rozhlédla po téměř prázdném kostele, saténových mašlích po stranách lavic, bílém běhounu s korálkovým lemováním vedoucím k oltáři, a nic z toho jí nezvedlo náladu. Poprvé si uvědomila, co tím Andy myslí.

„Nedávno ses zmínila, že bys chtěla jet na Outer Banks, jak jste s Masonem před tou nehodou plánovali. Proč se tam nevydáš ještě než skončí léto? Možná by sis tam vyčistila hlavu a ulevilo by se ti.“

Celé léto uvažovala, zda by jí uskutečnění společného plánu pomohlo zbavit se pocitu, že její život po Masonově smrti jen visí ve vzduchoprázdnu.

Před očima se jí vynořila vzpomínka na Masona v kuchyni, jak v boxerkách zády k ní obrací omeletu a už pomilionté mluví o tom, že by se měli přestěhovat na pobřeží a pořídit si psa. Vždycky se ji snažil přesvědčit, že tohle zběsilé životní tempo není nic pro ni a že by se jí život u oceánu líbil. Vzpomněla si, jak ho laškovně odstrčila, když k ní přistoupil od sporáku a snažil se ji přesvědčit polibky.

„Víš, že bych odtamtud nemohla pracovat,“ oponovala mu a hodila po něm polštářek z pohovky.

„Jsi tak tvrdohlavá!“ Snažil se ji obejmout, zatímco ona ho odháněla.

„Spálíš tu omeletu!“

„Je mi to jedno! Klidně ať shoří! Na tebe mám větší chuť!“ Uhnu-la těsně předtím, než ji chytil za ruku.

„Pláže si zamiluješ tak moc, že se ostatního snadno vzdáš. Od-plujeme někam, kde to bude úžasný, budeme mít loď plnou dětí, všem budeme posílat pohledy s nápisem ,Kéž bys tady mohl být‘, pít piña coladu a ležet na slunci, dokud nebudeme rudí jako humři.“ Natáhl se po ní, chytil ji za tričko dřív, než mu stačila utéct. Padl s ní na pohovku a přitiskl jí rty na hrdlo, přestože se vrtěla a lechtalo ji to. „Slib mi, že tam jednou pojedeme.“

„Slibuju,“ přikývla a objala ho kolem krku.

Do její vzpomínky se vmísila Andy. „Aspoň si vezmi pár týdnů volna, než skončí léto. Teď je na to ideální čas. Naší největší zá-kázkou je Alexandrova svatba a příští čtyři měsíce budeme ve fázi předběžného plánování. Můžu si s nimi sednout a probrat, jak by si to představovali, stejně jako ty.“

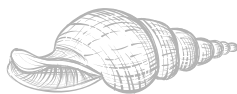
„A co Bakersovi?“ zeptala se Lauren. „To bude taky spousta práce.“

„Je to akce pro tři sta lidí. To zvládnou i se zavřenýma očima.“

Lauren přikývla a do očí se jí začaly hrnout slzy – proč, tím si už nebyla jistá. Možná to byly vzpomínky na Masona, snad ztrá-ta toho, kým byla, představa, že se všechny její sny o velké rodině a domě plném lásky vypařily během jediného dne. Nebo to, že spo-lečnost, kterou se svou nejlepší kamarádkou vybudovala od základů, jí teď připadala jako břemeno.

„Nevěsta už je nejspíš upravená a svěží. Měla bych vyrazit na re-cepci, abych dohlédla na zahájení,“ řekla Andy, objala Lauren ko-lem ramen a stiskla ji, než se vydala ke dveřím. „Budeš v pohodě?“

„Jo,“ odpověděla Lauren. Ale když se podívala z okna, uvědomi-la si, že si není úplně jistá.

KAPITOLA PRVNÍ

O dva týdny později
Rodanthe, Severní Karolína

Ve snaze uniknout svému starému životu, odjet inkognito na léto a splynout s krajinou oceánu a písčných dun, Lauren nepředpokládala, že ji v tomhle zapadákově v Severní Karolíně někdo okamžitě pozná.

„Hej!“ zavolal na ni neznámý mužský hlas a snažil se upoutat její pozornost z druhého konce tržiště plného nakupujících. Většina z nich se tu zastavila, aby si na poslední chvíli nakoupila, než se vrátí do svých vilek, upraví se a vyrazí za zábavou a na večeri.

Podívala se na něj, aniž by tušila, kdo to je. Nechtěla se pouštět do řeči, jen se tu zastavila, aby si koupila něco malého k zakousnutí. Z New Yorku vyjela už v brzkých ranních hodinách a teď potřebovala uklidnit kručící žaludek. A pak si zout boty, zabořit bosé nohy do písku, lehnout si do houpací sítě, zatímco vlny budou narážet na pobřeží a přehluší všechno, co prožila. Vtáhne do plic slaný vzduch a nechá se atmosférou pobřežního městečka přesvědčit, že udělala dobře, když se konečně rozhodla prodat Andy svou polovinu *Sugar & Lace*.

Její podnikání, které dalo vzniknout seriálu v televizi a o němž se

psalo v časopise *Homes & Gardens*, podnikání, které z jejího jména udělalo synonymum pro styl a půvab a lákalo klienty z nejvyšších vrstev z celého světa, už nebylo její. Vybavily se jí snímky z doby před tragédií, na nichž byla s Andy před panelem s názvem televizního pořadu *Co do toho praštit se Sugar & Lace*. Nechtěla ani pomyslet, co na to řekne Dave Hammond, šéf produkce televizní stanice... Je jen otázkou času, kdy zavolá, aby zjistil, co se děje. Ale Andy to zvládne, stejně byla hvězdou pořadu spíš ona. To ona přemluvila Lauren k účasti na šesti epizodách, které se přes noc staly hitem a přiměly producenty, aby chystali další sezonu.

Lauren shrbila ramena a stáhla si slamák do čela v naději, že se muž vzdá svého úsilí se s ní pustit do řeči. Snažila se ignorovat rostoucí zvědavost prodavačky a dalších lidí, kteří si jí kvůli dotyčnému muži začali všimnat, a položila na pult plnou náruč věcí, co si vybrala: sendvič s kuřecím salátem, lahev vody a dvě tuby opalovacího krému. Koutkem oka zahlédla cizince, jak se uličkou prodírá k pokladně. „Dělá to sedmnáct osmdesát tři,“ prohlásila žena za kasou a podívala se na ni.

„Ahoj.“ Čísí ruka se dotkla Laurenina ramene. Otočila se a stála tváří v tvář muži, kterého nikdy předtím neviděla. Tyčil se nad ní, zlatá kštica mu padala do opáleného čela, modré oči mu pronikavě zářily na olivové pleti, zatímco na ni zmateně mžoural.

Najednou se ale odtáhl. „Ach, omlouvám se, myslel jsem...“

Lauren se napřímila a čekala, že odejde.

„Odtamtud jste vypadala jako jedna moje kamarádka.“ Usmál se na ni nádherným úsměvem a prohrábl si rukou světle hnědé, sluncem vyšisované vlasy. Hloubka jeho očí v ní vyvolala pocit, že se znají mnohem déle než jen pár vteřin, které spolu strávili. „Nejste náhodou příbuzná Stephanie Clarkové?“

„Ne,“ řekla s úlevou, že si ji s někým spletl, a zároveň se snažila potlačit frustraci, již v ní v posledních dnech vyvolával i obyčejný rozhovor. Nebyla to jeho chyba, že neměla zájem se vybavovat s někým, kdo ji náhodně zastavil na tržišti. Byl jako každý jiný člověk na planetě, jemuž se celý život neobrátil vzhůru nohama. Přemýšlela, za co ji vesmír trestá, že jí proměnil svět k nepoznání, ale odpověď zatím nenašla.

Lauren podala prodavačce kreditní kartu, ta ji načetla a vrátila, přičemž pozornost soustředila na oba zákazníky.

„Omlouvám se, že vás obtěžu,“ pokračoval muž.

Svým vzhledem a přátelským přístupem ji uchvátil. „Nic se nestalo.“ Lauren popadla nákupní tašku a poodstoupila od pokladny.

Muž ji následoval. „Mimochodem, jsem Brody Harrison.“

Nechtěla se mu představovat, protože se bála, že by její emoce vybublaly na povrch nebo by si uvědomil, že ji zná z televize, a začal by se jí vyptávat. Ale možná bude mít štěstí a on ji nepozná. Podle opálených bicepsů a pevných svalů rýsujících se mu pod tričkem nevypadal na chlapa, který tráví dlouhé hodiny před televizí sledováním pořadů o svatbách.

„Lauren Suttonová,“ zamumlala a s nákupní taškou v ruce se vydala ke dveřím.

Brody za ní vyrazil do oslnivého slunce, kolem nich procházeli turisté se surfovými prkny a plážovými taškami a po dřevěném chodníku plném jemného písku mířili k pobřeží. „Jste tu nová, nebo jen na návštěvě?“

Jako by se snažila být neviditelná, sklonila hlavu. „Vlastně tak nějak obojí.“

„Co tím chcete říct? Že tu budete do konce léta?“

Přesně tak, pomyslela si a zmocnila se jí úzkost.

Při hledání slunných destinací narazila na inzerát na pozici asistentky provozu v penzionu a zcela spontánně se přihlásila. Práci nepotřebovala, ale nejspíš by se ze všeho toho volného času zbláznila, kdyby se tu měla jen tak povalovat na pláži.

Ke svému překvapení dostala okamžitou odpověď s nabídkou práce na příštích šest týdnů a místo přijala. Rozhodla se, že účelem této cesty je zmizet a strávit poslední část léta daleko od všech, které знала, a ujasnit si, co si počne se zbytkem svého života.

Brodymu se zvedly koutky rtů a modrýma očima upřel pohled do jejich.

„To nebyla žádná záludná otázka.“

„Ano, jsem tu do konce léta,“ odpověděla, než spěšně odešla.

„Až se znovu potkáme, budu vás muset seznámit se Stephani!“ zavolal.

Sotva ho však slyšela, naskočila do BMW a nastartovala.

* * *

Daleko za městem, na opuštěné jednoproudé silnici, Lauren projela kolem staré dřevěné cedule s nápisem PENZION U PŘÍLIVU a zastavila na zapleveleném parkovišti před vysokou stavbou na kůlech se šindelovou střechou. Barva na verandě se loupala a záhony s rostlinami byly zarostlé, ale i přes svou mohutnost a zchátralý zevnějšek si budova stále udržovala jistou přitažlivost, kterou bylo možné najít jen na pobřeží. Vystoupila a zarazila se, když zahlédla bublající proud vody roztékající se až za hostinec a pak mířící zpátky do Atlantiku.

„Proboha, celé to tu odplaví,“ zamumlala si pro sebe.

„To je tím přílivem,“ ozvala se starší žena se širokým úsměvem

a šedivými vlasy zastrčenými za ušima, když k ní nejistými kroky přikulhala a přitom se opírala o dřevěnou lakovanou hůl. „Kolem sedmý večer to tu bude celý pod vodou. Ale to vůbec nevadí, ničemu to neuškodí. Alespoň ne po několik dalších let.“ Žena k ní zamířila. „Jsem Mary Everettová.“

Překvapená a trochu zahanbená, že žena její poznámku zaslechla, se Lauren podívala na jiskřivou vodu. Takhle se se svou novou šéfovou opravdu přivítat nechtěla.

„Lauren Suttonová. Jsem tu kvůli práci asistentky.“ Natáhla ruku na pozdrav.

Mary si přendala hůlku a přijala Laureninu dlaň. „Jsem ráda, že mi tu pomůžete.“

Lauren se na ni usmála naučeným sladkým úsměvem, který za posledních dvanáct měsíců vypilovala k dokonalosti.

„S tou mojí artritidou už to stěží zvládám, a to jsem na všechno úplně sama.“ Mary se poplácala po boku. „Tak mě napadlo, že bych si našla nějakou pomocnici, a možná následovnici, aby viděla, jak to tu chodí. Ale na nikoho vhodného jsem nenarazila, takže to místo zůstalo celé léto volné.“

„Jsem moc ráda, že jsem tady.“ Lauren otevřela kufr auta a začala vykládat zavazadla. S tím největším trochu zápasila, sotva ho zvedla přes okraj, nechala ho dopadnout na zem. „Nikdy předtím jsem na ostrově Outer Banks nebyla.“

„Doufám, že se vám tady bude líbit. A práci v penzionu si oblíbíte.“

„Pokusím se,“ řekla, aniž by si byla jistá, jestli jí vůbec něco, třeba tohle místo, pomůže vyřešit její problémy.

Mary si prohlédla hromadu zavazadel. „Nechcete na všechny ty kufry vozík? Jeden tu mám na zboží.“

„To by bylo skvělé. Když mi řeknete, kde ho máte, dojdu si pro něj,“ prohlásila Lauren a nechtěla, aby se chudák žena trmácela někam daleko.

„Tam nahoře.“ Mary ukázala zkriveným prstem směrem k domu. „Za rohem, na verandě.“

„Dobře.“

„Sjedte po rampě kolem domu, a až ho vrátíte, běžte dovnitř těmi předními dveřmi. Naleju nám limonádu, ale nejdřív se musím sejít s Joem, než odejde.“

„Joem?“ zeptala se.

„To je můj přítel. Občas se tu zastaví.“ Dala si ruku v bok a zakroutila se. „Je o pět let starší než já, takže si s ním připadám jako mladice. To je taky důvod, proč s ním jsem.“ Mrkla na Lauren.

Ženina upřímnost ji potěšila.

„Tak dáte si tu limonádu?“

„Jistě, to bude prima. Nechcete, abych vám pomohla nahoru na verandu?“ zeptala se Lauren a nabídla jí rámě.

Mary její nabídku s vděčným přikývnutím přijala.

„Je tu ještě nějaké jiné parkování pro zaměstnance?“ zeptala se a rozhlédla se po téměř prázdném parkovišti.

Mary si povzdechla. „Ne, jenom tohle. Ale nikdy nemáme tak plno, abychom potřebovali víc parkovacích míst. A i kdyby se to nějakým zázrakem stalo, hosté by mohli parkovat na ulici.“

Lauren přikývla a nasadila výraz jako v případě, že se na svatbě něco pokazilo, ale nechtěla, aby nevěsta něco poznala. Ještě pořád panovala letní sezona, ovšem soudě podle parkoviště tohle místo zelo prázdnotou. Vzhledem k návalu turistů, který viděla ve městě, to bylo zvláštní.

„Jsem skutečně moc ráda, že jste se na ten inzerát ozvala. Bylo

to jako na zavalanou,“ prohlásila Mary, když procházely mezi trsy mořské trávy. „Nemáme teď ani polovinu hostů co dřív... ale děláme, co můžu.“

Lauren přikývla. „Proč si myslíte, že sem už nejezdí tolik lidí?“

Mary se zamračila. „Tenhle podnik vždycky vedl můj manžel, a když zemřel, převzala jsem ho já.“

Pocítila známé bodnutí v břiše, které se dostavilo vždy, když se někdo zmínil o ztrátě blízkého člověka.

„A od té doby podnik pomalu upadá,“ pokračovala Mary. Usmála se, ale Lauren pochopila, že to bude asi kvůli ní. „Doufám, že mi někdo poradí, jak sem přitáhnout turisty... asi dělám něco špatně.“

„Takže perfektní načasování... Možná mě něco napadne.“ Lauren ji držela pevně, i když se žena opírala o hůlku. Pomalu stoupaly po širokém dřevěném schodišti vedoucím na verandu, zatímco se pod nimi po písku rozlévala zpěněná vodní tříšť oceánu. „Dosáhne někdy voda až ke schodům?“ zeptala se.

„Ne moc často,“ odpověděla Mary. „Jen za bouřky.“

Slunce pražilo, zatímco se s Mary pomalu sunula k domu, a když stoupaly po posledních schodech, Lauren už stékaly po zádech pramínky potu. Naštěstí na verandě s výhledem na Atlantik foukal pobřežní vánek a okamžitě jí přinesl úlevu.

Mary se od ní odtáhla. „Vidíte tu nádheru?“

„Ano,“ vydechla užasle Lauren a vstřebávala pohled na rozlehlý oceán, obrovskou vodní plochu srovnatelnou se slzami, které za poslední rok vyplakala.

„Líbí se vám ten výhled?“ otázala se Mary vedle ní.

„Jo, moc.“

„Při pohledu na oceán se zdá, že je všechno v pořádku. Kdykoli potřebuju načerpat energii, sednu si sem.“ Mary ukázala na řadu

houpacích křesel podél zadní části domu s výhledem na třpytivě kobaltovou modrou hladinu. V každém rohu verandy se ve větru komíhala houpací síť a zvonkohra nad ní vyluzovala jemnou melodii.

Lauren se zhluboka nadechla čerstvého slaného vzduchu a sůl se jí usadila i na kůži. Cítila se o něco lépe, než sem když přijela.

„Přinesu nám tu limonádu,“ řekla Mary.

„Díky.“ Lauren odtrhla oči od výhledu, popadla vozík a zamířila s ním ke dřevěné rampě po straně domu.

Když se vracela na parkoviště pro zavazadla, vedle jejího auta zastavil Chevrolet Silverado se staženými okny a až příliš hlasitě hrající hudbou.

„Rád vás zase vidím,“ řekl Brody Harrison z trhu, vypnul motor a vystoupil.

Zaplavila ji vlna něčeho, co nedokázala pojmenovat. Kupodivu jí bylo příjemné vidět známou tvář a jeho příliš osobní chování v ní probouzelo neznámé pocity. Nebyla ještě připravená najít si nové přátele. Při plánování této cesty si představovala, že bude jako vždycky sama a bude se zabývat jen svými myšlenkami. Brodyho přítomnost byla neplánovaným překvapením a nebyla si jistá, jak se k tomu postavit.

Pak si všimla, jak si muž prohlíží její zavazadla značky Louis Vuitton a znalecky hodnotí BMW, a přísahala by, že v jeho očích zahlédla odsudek. Naježila se. Vždyť ji vůbec nezná, neví, že vybuodovala firmu od základů a peníze si poctivě vydělala. Sevřela čelist a snažila se na to nemyslet. Kvůli její osamělosti a nejistotě pro ni bylo obtížné se obhájit a nebyla dost emocionálně silná, aby v takových chvílích obstála.

„Sledoval jste mě?“ zeptala se a připadala si obnažená jako řezná rána bez obvazu, který by ji chránil.

Úsměv mu zmizel z tváře a pomalu zavrtěl hlavou.

„Vůbec ne, přijel jsem za Mary,“ řekl.

„Aha.“ Když jí došlo, že má auto plné dřeva a náradí, v duchu si za to obvinění vynadala.

Zájem a obavy v jeho tváři ji jen zneklidnily. Jako by najednou tušil, co se jí honí hlavou, a srdce se jí rozbušilo.

Nebylo jí podobné, aby si něco domýšlela. Po ztrátě Masona se uzavřela do svého malého světa, který představoval jen práci a byt, v němž spolu bydleli. Teď jí připadalo těžké vyrovnat se s běžným životem.

Jako svatební koordinátorka však uměla dobře předstírat, usmívat se ve správnou chvíli, spoléhat na svůj rozvrh a potřeby klientů. Jenže tady žádný program ještě neměla, a už si nebyla jistá, jak být prostě sama sebou. „Takže vy jste stavitel?“ zeptala se a snažila se navázat hovor.

Zacukal mu koutek úst a v očích se mu zračila zvědavost. „Ne, jen Mary pomáhám. Jsem rybář.“

„Jaké ryby tady chytáte?“ Zastínila si dlaní oči a znovu se zadívala na hladinu oceánu.

„Většinou lovím dorády a tuňáky, ale jen na částečný úvazek. Obvykle pořádám rybářské charterové jízdy pro rodiny, které chtějí, aby je někdo během dovolené vzal na vodu. A v zimě mám pak volno.“

Představa šťastných rodin směřících se do objektivů na palubě Brodyho lodi, která brázdí širý oceán, vlasy rozcuchané větrem a před rozrážející klidnou hladinu, jí výrazně zlepšila náladu. Sama vždycky snila o tom, že jednou bude mít dům plný dětí, ale kariéra její plány na rodinu odsunula na druhou kolej. Mason jí chtěl tento sen splnit. Celé hodiny si nad šálkem kávy povídali a škádli se,

kolik budou mít potomků. I on rád rybařil. V den nehody ji požádal, aby jela s ním, ale odmítla, protože měla moc práce...

„Pomůžu vám s kufry, protože jinak se vám nabídne Mary, což by nebyl dobrý nápad.“ Než stačila zaprotestovat, s lehkostí popadl největší kufr a položil ho na vozík. „Takže budete bydlet tady v penzionu?“ Popadl další dvě tašky a položil je vedle kufru.

„Ano,“ odpověděla. „Budu Mary taky pomáhat, nastoupila jsem jako její asistentka.“

Se zájmem nakrčil čelo. „Zmínila se, že si najala pomocnici. Jsem rád, že někoho našla.“ Přešel k Laureninu autu, vyndal z něj poslední zavazadla a naložil je. Zabouchla kufr, zatímco on už tlačil vozík k domu.

Lauren se šourala za ním a zaposlouchala se do šumění oceánu a vln narážejících na břeh jen pár metrů od rampy. „Myslíte si, že je to v pohodě?“ Ukázala na vodu poblíž penzionu. „Zdálo se mi, že si s tím Mary nedělá vůbec žádné starosti. Ale ta voda je dost blízko domu.“

„Pobřeží se tady neustále mění. Nakonec bude nejspíš potřeba pláž zasypat dalším pískem, nebo celou tuhle barabiznu posunout o kus dál.“ Mávl rukou k penzionu.

„Přesunout *budovu*?“ zeptala se a šla vedle něj, zatímco on tlačil vozík po rampě na horní verandu.

„Jo, to tady patří k životu. Když se pobřeží mění, je lepší se mu přizpůsobit a posunout se, než se snažit udržet ho tam, kde je... to by se člověk udřel k smrti.“

Podívala se na nadozírnou hladinu oceánu a význam jeho slov pro ni byl mnohem hlubší, než Brody vůbec tušil. Stejně jako se tady místní snaží přizpůsobit oceánu, ona se snaží přizpůsobit změnám ve svém životě... jen si není jistá, jak to udělat.

„Ahoj Brody,“ pozdravila se s ním Mary a podržela dveře, aby mohli projít dovnitř.

Starší muž se stříbřitými vlasy a ztvrdlou, větrem ošlehanou kůží sledoval, jak Brody sundává zavazadla z vozíku a nosí je dovnitř. Pak se vydal k zadním dveřím vedoucím na verandu.

„Netušila jsem, že přijedeš tak brzy,“ řekla Mary. „Připravím další sklenici limonády.“

„Ahoj Mary!“ zavolal stařec a zvedl ruku, když vyšel ven. Lauren ho pozorovala oknem a všimla si, jak si třel revmatismem zkroucenou paži druhou rukou, na níž byl vidět věk a léta tvrdé práce.

„On jede někam autem?“ zeptala se znepokojeně Lauren, protože představa muže jeho věku sedícího za volantem ji děsila.

Brody pokrčil rameny. „Stejně nejede nikdy víc než dvacítkou, maximálně pětadvacítkou. Bude to v pohodě.“

Lauren se snažila tu myšlenku vyhnat z hlavy a rozhlédla se po místnosti. Upoutala ji prosklená stěna s výhledem na oceán, na jehož hladině se v dálce odrážely sluneční paprsky a zdálo se, jako by tančily. To jí okamžitě dodalo pocit klidu.

„Posaďte se,“ vybídla je Mary a mávla rukou směrem ke starým pruhovaným pohovkám, které stály naproti sobě v otevřeném prostoru. Místnost vypadala, jako by ji někdo zařídil v minulém století – stály tu palmy v květináčích doplněné bílými liliemi.

Brody jí pokynul, aby se posadila jako první, pak obešel konferenční stůl z tmavého dřeva a usedl naproti. Pokojem prošel pár mladých lidí, který diskutoval o jedné z místních restaurací, minul Laurenina zavazadla a vesele na Mary zamával.

„Odkud jste?“ zeptal se Brody.

Lauren zkrřížila kotníky a položila si ruce na stehna, pod prsty jí zašustily letní šaty. „Z New Yorku, ale vyrostla jsem v Tennessee.“

Do tváře se mu vrátil úsměv, který jí už předtím učaroval, a to ho sotva znala. „Myslel jsem si to, všiml jsem si, že máte lehký jižanský přízvuk.“

Usmála se. „Je dost těžké se ho zbavit.“ Napětí v Laureniných ramenou jen trochu povolilo a hovor teď byl o něco snazší. Nad vodou ji držely pouze dny, kdy se cítila dobře, a byla vděčná, že ten dnešní byl jedním z nich. Mary mezitím ve vedlejší místnosti připravovala nápoje.

„Ani byste to neměla zkoušet,“ řekl. „Je to vaší součástí, jste taková, jaká jste hluboko uvnitř.“

„Mluvíte stejně jako moje máma.“ Při vzpomínce na ni ji v hrudi malinko píchlo. Kvůli nabitému rozvrhu v televizi a ve svatební agentuře nebyla Lauren už dlouho doma a rodiče viděla naposledy hodně dávno. „Vždycky mi říká, abych v New Yorku nezapomněla, kdo jsem.“

Přestože se jejich televizní show stala velmi úspěšnou a agenturu využívaly samé VIP osobnosti, matka Lauren vždy připomínala, aby nezapomněla, odkud pochází. S elegancí a slušností sobě vlastní – ostatně tomu napovídalo i její jméno Grace – ji dokázala přivést zpět k tomu, na čem záleželo, a to i přesto, že každá žila úplně jinak. Matka nikdy nechápala každodenní absolutní vytížení své dcery, které ji dovedlo k úspěchu, a v minulosti to mezi nimi vyvolávalo napětí.

Ale Grace jí nikdy neopomněla připomenout, že tu vždycky pro ni bude a může si s ní promluvit, kdykoli bude chtít. Jenže Lauren to připadalo příliš těžké, takže se jí neožývala tak často, jak by asi měla. V poslední době jí matka několikrát volala a vypadalo to, že má něco na srdci, ale nikdy neřekla, o co jde, a Lauren se neptala. Věděla, že pokud jsou matčiny starosti jiného rázu než jen toho, že

dceru dlouho neviděla, není ve stavu, aby dokázala být vrbou někomu jinému. Ani matce. A to všechno v ní vyvolávalo pocit provinění, že není lepší dcerou.

„Co vás přivádí na ostrov Outer Banks?“ vyptával se dál Brody.

„Potřebovala jsem změnu... odpočinout si od práce.“ Její odpověď byla krátká a výstižná, ale uvědomila si, že poznámka o práci byla zbytečná.

Nezdálo se, že by si jejího znepokojení všiml, a pokračoval: „Co jste předtím dělala?“

Nasadila nejspokojenější výraz, jakého byla v tu chvíli schopná. „Měla jsem svatební agenturu.“

Přikývl. „Už vás to přestalo bavit?“

Polkla, snažila se zachovat klid a nepouštět se do složitějšího vysvětlování. „Dalo to... spoustu práce. Byla jsem v jednom kole.“

„Omlouvám se za to zdržení.“ Mary se přikolébala se zabalenou krabičkou a tácem se sklenicemi limonády, která se při každém kroku mírně rozlévala.

Lauren vyskočila, přispěchala jí na pomoc, vzala tác, položila ho na stůl a pak na kulaté podtácky před každého postavila sklenici limonády.

„Zdrželo mě pár známých hostů, kteří chtěli vědět, jestli se koná odpolední prohlídka majáků.“

„Zdá se, že lidem, kteří se tu *ubytují*, se tady opravdu líbí,“ poznamenala Lauren a vzpomněla si, jak jí Mary říkala, že hostů je tu málo.

„Mary je tady hvězdou,“ řekl Brody. „Jezdí sem jen kvůli ní.“

Žena se posadila vedle Brodyho a obdivně ho poplácala po noze, pak se natáhla a uchopila krabičku zabalenou do stříbrného papíru převázanou modrou stuhou. „Mám pro vás něco malého na oslavu

prvního dne u nás," řekla, naklonila se přes stůl a podala Lauren dárek.

„Panebože..." vyhrkla Lauren, která něco takového vůbec nečekala.

Mary shovívavě nakrčila nos. „Jen to rozbalte."

Lauren rozvázala stuhu, pak vsunula prst pod klop, strhla stříbrný papír a položila malou krabičku na stůl. Zvedla víčko a vytáhla úžasný tyrkysový náramek připomínající barvu moře.

„To je nádhera," zamumlala, navlékla si ho na zápěstí a pokusila se ho zapnout.

„Údajně se vyrábí z mořského skla, střípků, které tady v jižních státech vyplaví oceán," vysvětlila jí Mary.

Maryina zmínka o mořském skle způsobila, že se Lauren náhle vybavila vzpomínka na Masona, která jí vyrazila dech.

„Všechno prodáme a procestujeme svět," řekl jednoho dne a vytrhl jí z ruky pokrývku, když se snažila ustlat postel. „Potřebujeme jen karavan." Objal ji a oba padli zpátky na postel.

„Jak za ten karavan zaplatíme?" zeptala se s chichotáním, zatímco se nad ní tyčil a pískově hnědé vlasy mu padaly do čela.

„Budeme na plážích hledat mušle a mořské sklo. Na všechno, co děláš, jsi ohromně šikovná, takže z toho můžeš vyrábět krásné věci."

„Jako co?" vyzvídala.

„Cokoli chceš. S tvým uměním budeme bohatší než všichni ti milionáři." Přitiskl své rty na její.

Když se Lauren vynořila ze vzpomínek, stále si hrála se sponou náramku, snažila se potlačit slzy a napětí v ní rostlo. Přemýšlela, jestli se přece jen nerozhodla špatně, když se sem vydala. Na situace, jako byla tahle, nebyla připravená a náhle měla pocit, že se dusí.